

GARĪGĀS PĀRDOMAS SVĒTĀ GARA SVĒTKOS - VASARSVĒTKOS

mācītāji Ivars un Anita Gaides

“UN TAD NOTKS, KA ES IZLIEŠU SAVU GARU PĀR VISU MIESU UN RADĪBU UN JŪSU DĒLI UN MEITAS PASLUDINĀS NĀKAMĀS LIETAS, JŪSU VECAJIE REDZĒS ATKLĀSMES SAPŅOS, BET JAUNIE REDZĒS PARĀDĪBAS...” Joēla gr. 3:1

Vārdi I.G.; meld. Kristīgie draugi gavilē. Dz.gr. #109.

1. Visi, kam dvaša slavējiet! Dievam šo dienu novēliet!
Debesu velti saņemiet: lai slava Dievam, lai slava Dievam! Allelūja!
2. Par godu Viņam radīti, mēs Jēzū Kristū svētīti, ar Garu dzīvē sūtīti:
lai slava Dieva Dievam, lai slava Dievam! Allelūja!
3. Dievs mīlestība bijis, būs – Viņš Kristū žēlo grēcniekus,
dod Sevi, lai mūs izglābtu: lai slava Dievam, lai slava Dievam! Allelūja!
4. Ar Viņu viss var izdoties, vēl krusta gaismā pārvērsties, jo Svētais Gars,
mums līdzīes: lai slava Dievam, lai slava Dievam! Allelūja!
5. Lai Dievam vien mēs dzīvojam, par katru stundu pateicam un brāļiem,
māsām palīdzam: lai slava Dievam, lai slava Dievam! Allelūja!
6. Mēs lūdzam Tavu svētību, par draudzi, tautu žēlotu,
uz mūžu mūžiem derētu: lai slava Dievam, lai slava Dievam! Allelūja!
7. Visi, kam dvaša, slavējiet, paceliet sirdis, pateiciet!
Dievam nu sevi dāvājiet: lai slava Dievam, lai slava Dievam! Allelūja!

Pravieša Joēla redzējums, izteikts vārdos: “Un tad notiks..Es izliešu Savu Garu uz visu miesu un radību...”, rakstīts ap 9. g.s. pirms Kristus. Senais pravietis paredz Dieva iejaukšanos pēc posta laika Jūdas tautai un zemei. To izsauca tautas nožēla un atgriešanās pie Dieva, kas saistās ar pārļaicīgām pārvērtībām. Teksts tiek lietots lai izteiktu, ko nozīmē garīgie Vasarsvētki – Svētā Gara izliešana un tā saņemšana visās paaudzēs. Grūtu pārbaudījumu nekad nav trūcis, bet dzīvojam no Dieva žēlastības un Viņa svētībām. Atsaucoties Sv. Garam, tā vadībā.

Savukārt, augšējā korāļa teksts radies pirms gadiem 25, kad bija svētki draudzei un Baznīcai. Tajā laikā tādu netrūka. Tas bija Vasarsvētkos, kad ir vieglāk atraisīties garīgi iedvesmei, Dieva slavēšanai. Tiem, kas to alkst, kas “sapulcējušies vienā vietā”, tas ir iespējams, ļaujoties

Svētā Gara vējam, un pat ugunij, kas aizdedz sirdi! Arī tiem, kas tur ir vērotāji, pieklājības vai tradīcijas pēc, tādu iespēju netrūkst.

Latviešu luterāņiem tās arvien bijušas iesvētības, sevišķi, kad jauno Dieva apliecinātāju bijis lielāks skaits. To pirms daudziem gadiem, piedzīvoju Toronto Sv. Jāņa draudzē, kad bija jāsapagatavo un jāiesvēta 30 un vairāk jauniešu. Tad dievlūdžēji sanāca no tuvienes un tālienes piepildot 500 sēdvietu baznīcu, lejas zāli un arī āru, kur ap atvērtiem logiem uz jauniešu iznākšanas procesiju gaidīja viņu draugi, kas aiz sajūsmas svinīgo gājienu bija pat spējīgi pārraut. Ne reti tas bija Vasarsvētkos, bet galvenā pievilksana šķiet bija tieši tā, ka altāra priekšā svētsvinīgo solījumu bija devuši neparasti glīti tērptie, jaunie ticīgie un tagad pilntiesīgie draudzes locekļi. Jeb varbūt arī tas, kas vēl stāvēja priekšā sekojošā svinību daļā. “Priecājies, priecājies, draudze!” Kā gan lai tad nepriecājas ar ticības un jaunības prieku. To atceros ar pateicības prieku, jo daudziem no mums uz lūpām un sirdīs arvien bijuši slavēšanas vārdi: “Lai slava Dievam!” Bet atceroties svētkus, daudzos dievlūdžējus un ar to saistītās iespējas, jūtu arī rezignētas skumjas, jo viss lūgtais un cerētais nav piepildījies daudzās šo mīļo toreizējo jauniešu un citu dzīvēs, kā arī draudžu dzīvēs, kas veido mūsu Baznīcu. Esam tikuši iesvētīti un pārsvētīti, un, diemžēl, arī izsvētīti, kā tas ar neērtu humoru ticis vērots gadu desmitus. Un, tomēr, neskatoties uz visu, paldies Dievam, mēs vēl esam un ilgojamies, pēc laika, kad atkal dievnami atvērsies un pildīsies. Vai nebūtu pareizi un pēc Dieva prāta, ka līdz ar dievnamu atvēršanu ticībā un pateicībā atvērtos arī mūsu siržu durvis, kā piepildījums pravieša tik sen skatītam un mūsu draudzēs kādreiz izdziedātam un izdzīvotam. Kas Svētā Gara pieskārienu sev nav izjutis, tomēr var to paļāvībā lūgt un sekot šiem Svēto Rakstu mudinājumiem: “Neapslāpējiet Garu!” “Staigājiet Garā!” “Neapbēdināt Dieva Svēto Garu!” “Lūdziet Dievu Garā ik brīdī!” Ko tu apzināti nedari, tomēr veic Svētais Gars. Ir atdzimšana! Caur Svētā Gara sūtīšanu, Dievs mums apliecina Savu mīlestību, ka esam vērti, lai par ikvienu no mums Jēzu Kristus būtu miris un augšāmcēlies dzīvībai. Tā varam dzīvot nozīmīgu mīlestības cauraustu dzīvi. “Visi, kam dvaša, slavējiet, paceliet sirdis, pateiciet!”

“And you will receive the gift of the Holy Spirit. This promise is for you, for your children, and for all who are far away. It is for everyone the Lord our God calls to himself.” Acts 2:38-9

The outpouring of the Holy Spirit promised by the resurrected Christ marks a new spirit of life through the foundation of the Church. It is, as the theologian Jurgen Moltmann says, the Spirit of God which gives transformational change of hope and significant meaning to his people, both individually and collectively.

Peter, one of the twelve disciples, is speaking extemporaneously to the crowd who have come to the Feast of the Passover, which along with the Feast of the Tabernacles and the Feast of Weeks, is one of the three main pilgrimage festivals of the Jewish people.

Yet what happens is entirely unexpected. On the day of Pentecost, fifty days after the Passover, all were in one place. It is not clear whether the disciples were in the upper room of the Last Supper or the temple. However, a great rushing wind came upon them from heaven. They were engulfed by tongues or flames of fire which lit upon each and everyone of them and they began to speak, each in their own language, empowered by the Spirit of God Himself. They experienced God’s awesome presence. God’s preexisting spirit was responsible for the creation of the sky and earth, as we read in Genesis 1:2: “Darkness covered the ocean, and God’s Spirit was moving over the water.”

The preacher is the same Peter, who denied Christ three times and who later became the first bishop of Rome. He refers to Joel and his prophecies: “I will pour out my Spirit on all kinds of people”. The prophet Joel is truly intergenerational in that he visualizes the working of the Spirit in the young, who will see visions, and the old, who will have dreams. All kinds and classes of people will be touched and the miracles of God will appear in the sky and on earth through blood, fire and smoke.

It is a wonderful fantastic vision of Joel, he who was concerned about the last days and the coming judgment. We can get caught

up in such a powerful and unusual future reality. God was through the many cataclysmic events of history, to the present day and its omnipresent virus, where our order has been uprooted in the disorder of the world’s economic, social and cultural disruptions. Yet we continue on, each in our own way, wondering when our church sanctuaries will be open and when we will be permitted to worship, experiencing the “mysterium tremendum” of God’s almighty and omnipresent Spirit.

Virtual services are well and certainly necessary for Christians throughout the world. But are we becoming a virtual congregation seeing reality through the eyes of Zoom, Skype and Utube?

I remember hearing my predecessor at St. Barnabas, Rev. Arveds Celms lamenting the fact that, on one of the great festivals of the year, Pentecost, Vasarsvētki, the church was nearly empty. Like a prophet of old, his mighty voice resounded throughout the cavernous church. Nevertheless, his laments were overcome by the singing of the great Pentecost hymns, where the assembled few sang with spirit-inspired faith, but above all, by the real presence of the Spirit of God in Christ. These visions of the new-born Church where the Spirit of God comes with such dramatic force, echoing the prophet Joel’s prophecies, as well as the promises of the psalmist (Psalms 16, 110), show the fulfillment of God’s purpose in sending His only Son Jesus Christ, to live, be crucified and to rise again. Yet He lives, and he continues to live, in the power of the Spirit, just as he transformed Peter, the first disciple, then three thousand, breaking asunder the old world view forever.

In today’s Pentecost service, a candle reverently lit by Archbishop Lauma was symbolically passed by minister after minister in different states and countries until it reached Latvia. It was a metaphor for the Holy Spirit continuing to descend like flames of fire on believers throughout the centuries.

In the indwelling of the Holy Spirit, we have been given the ability and the power to overcome and to live in true fellowship and community with one another and for one another.

